

vrage. Nu synes jeg imidlertid, at dette Spørgsmaal er kommet saa vidt, at dette Middel har faaet en saadan Autoritet gennem Undersøgelser baade i Indlandet og Udlandet, at man nogenlunde kan stole paa det. Værede Medlemmer, som følge med paa dette Punkt, vide jo, at der ikke er saa lille en Litteratur om dette Emne, navnlig af Doktor Bang, og hvis ærede Medlemmer ville sammenligne hans Forsøg med andre Forsøg, navnlig i Tyskland og Frankrig, vil man ogsaa i det hele og store finde, at de stemme med hinanden. Derfor tror jeg nok, at man kan stille sig paa det Standpunkt at sige, at vi nu kunne benytte Tuberkulinen som et godt diagnostisk Middel til at udsøndre i de unge Besætninger de sunde Dyr fra de syge. Jeg siger ikke, at det er et usejlsomt Middel, og at der ikke maatte kan paavises et nyere Middel, eller at man ikke kan gaa andre Veje, og Lovforslaget gaar derfor ud paa ikke blot at foreskrive Brugten af Tuberkulin, men ogsaa af andre diagnostiske Midler, som Veterinærvidenskaben maatte stille til Raadighed.

N. Jensen: Den højtærede Indenrigsminister har jo aabenbart Ret i, at Forholdene have udviklet sig i de senere Aar, og at derfor de Medlemmer, som have haft med denne Sag at gøre, have været nødsagede til at skifte Standpunkt. Jeg maa indrømme, at det er rigtigt, og for saa vidt glæder det mig egentlig, at der ikke indtil Dato er gennemført noget paa dette Omraade. Der som det nu kunde lykkes at komme til at udføre noget med heldbringende Virkning ved dette lille Skridt, som her foreslaas, synes det jo efter Diskussionen her i Dag, at alle ville sætte Pris derpaa. Den ærede Minister nævnte i sine Udtalelser de forskellige Standpunkter, som man havde indtaget over for denne Sag, og nævnte som et af disse, at man fra Ministeriets Side — saaledes maa det jo forstaaes — for et Par Aar siden har været villig til at yde et Bidrag til Undersøgelse af Kreaturer. Det er meget rigtigt, men naar man ikke fra Udvalgets Side har sat nogen Pris paa en saadan Undersøgelse den Gang, var det paa Grund af, at man ikke troede, det vilde faa nogen overordentlig Betydning over for dette Forhold. Man havde jo den Gang intet andet Middel, end at man skulde høre gennem Dret, og det er efter hvad der er blevet oplyst fra enkelte Sider, ikke givet alle Dyrlæger, at de blot ved at høre paa Brystet af Kreaturerne kunne høre, om de have Tuberkulose eller ej. Desuden frygtede man i Udvalget for, at Bidragene til disse Undersøgelser vilde komme til at

gaa udelukkende til Dyrlægerne, uden at de vilde gøre nogen Nytte, og derfor syntes man ikke, det var rigtigt at behynde Statskassen med noget saadant. Hovedstriden har imidlertid staaet paa, at man hævdede bestemt, at man skulde gaa til en Undersøgelse over for de ældre Dyr med paafølgende Nedslagning, hvad der ikke maatte kunne være fremmed for Rigsdagen, idet den i denne Anledning nedsatte Kommission var kommen til et saadant Resultat, at den kunde henstille, at der fra Statskassens Side anvendtes Midler dertil for at frigøre os for denne Sygdom. Imidlertid kunde der ikke opnaas Enighed derom, og saa kom det nye Middel, Tuberkulinet, der, som jeg allerede har nævnt, synes at have vist sig baade her og i Udlandet i det hele taget at være tjenligt. Det har man nu grebet efter, og jeg haaber, at man ikke har grebet fejl der. Naar den højtærede Indenrigsminister sagde, at nærværende Forslag gaar kun ud paa at staffe os at vide, hvilke af de unge Dyr, der er sunde, og hvilke der er syge, saa siger jeg: Ja, det gælder til en vis Grad, naar man forudsætter, at de af Ministeren givne Regler ikke blive saa generende, at de ikke blive billige, men kun hæmmende. Det haaber jeg imidlertid vil vil gaa i Orden. De Udtalelser, den højtærede Minister fremkom med, kunne ikke kaldes noget Svar, og det kunde man jo heller ikke vente at faa. Jeg tror fremdeles, at det vilde være vejledende for Udvalget, hvis Ministeren allerede nu havde haft noget at byde paa. Der en Ting, som jeg for mit Bedkommende kunde sætte Pris paa her, og det er, at ingen, som har Øyst til at gøre disse Forsøg, skal blive tilside sat, at den mindre Jordbruger, den mindre Kreaturejer, skal have samme Ret som den større, og at ingen skal begunstiges. Naar den ærede Minister ikke var i Stand til i dette Øjeblik at pege paa Vejen eller Stedet, hvor man skulde henvende sig, saa kan det maatte være rigtigt, at man ikke kan forlange dette: Men jeg mener dog, at man kan forlange saa meget — og jeg tvivler ikke om, at der i saa Henseende vil blive vist Smødekomen fra den ærede Ministers Side, og at han vil kunne enes med Udvalget derom — at selv om det ikke blev en Lovbestemmelse, kunde det optages som en Vejledning i Betænkningen saaledes, at det dog paa en Maade var optaget i Loven, hvorledes man skulde gaa frem. Naturligvis ser jeg godt, at man maa forbeholde Administrationen den Frihed, der i saadanne Forhold er nødvendig. Jeg kan godt tænke mig, at man ikke i bestemte Lovparagraffer